

I

Odată, pe vremea când aveam șase ani, am dat peste o poză minunată, într-o carte despre pădurile virgine numită „Întâmplări trăite”, ce înfățișa un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Iată copia acestui desen.

În cartea aceea se spunea: „Șerpii boa își înghit prada dintr-odată, fără s-o mai mestece. Pe urmă nu mai sunt în stare să se miște și dorm întruna, timp de șase luni, cât ține mistuitul”.

M-am gândit atunci îndelung la peripețiile din junglă și am izbutit să fac la rându-mi, cu un creion colorat, primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Era așa:

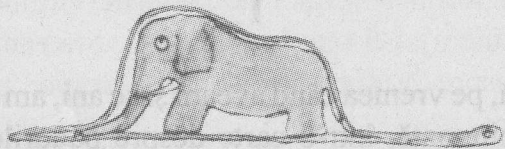
Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă desenul acesta îi sperie.

Ei mi-au răspuns:

– De ce să te sperii de o pălărie?

Desenul meu nu înfățișa o pălărie.

Înfățișa un șarpe boa, care mistuia un elefant. Am desenat atunci șarpele boa pe dinăuntru, pentru ca astfel să poată pricepe și oamenii mari. Ei au întotdeauna nevoie de lămuriri. Desenul meu numărul 2 era așa:

Oamenii mari m-au povățuit să le las încolo de desene cu șerpi boa, fie întregi, fie spintecați, și să-mi văd mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Așa s-a făcut c-am părăsit, la vârsta de șase ani, o strălucită carieră de pictor. Nereușita cu desenul meu numărul 1 și cu desenul meu numărul 2 îmi tăiașe orice curaj. Oamenii mari nu pricep singuri nimic, niciodată și e obositor pentru copii să le dea întruna lămuriri.

Astfel că a trebuit să-mi aleg altă meserie și am învățat să conduc avioane. Am zburat mai pretutindeni în lume. Iar geografia, ce e drept, mi-a fost de mare ajutor. Puteam, dintr-o privire, să deosebesc China de Arizona. Lucru foarte folosit, dacă te-ai rătăcit în timpul nopții. Așa că eu, de-a lungul vieții mele, am avut o sumedie de legături cu o sumedie de oameni serioși. Mi-am petrecut multă vreme printre oamenii mari. I-am

cunoscut îndeaproape. Ceea ce nu mi-a îmbunătățit părerea despre ei. Când întâlneam pe cineva care îmi părea mai dezghețat la minte îl puneam la încercare cu ajutorul desenului meu numărul 1, de care niciodată nu m-am despărțit. Voiam să știu dacă avea o minte într-adevăr pătrunzătoare. Numai că răspunsul era mereu același: „E o pălărie”. Atunci eu nu-i mai pomeneam nimic de șerpii boa, nici de pădurile virgine, nici de stele. Căutam să fiu pe înțelesul lui. Stăteam cu el de vorbă despre bridge, despre golf, despre politică și despre cravate. Iar el era încântat că făcuse cunoștință cu un om atât de așezat.

II

Așa am trăit eu, stingher, fără a avea cu cine sta într-adevăr de vorbă, până când, odată, acum șase ani, am rămas în pană prin pustiul Saharei. Mi se stricase ceva la motor. Și cum nu luasem cu mine nici mecanic, nici călători, mă pregăteam să încerc de unul singur să duc la bun sfârșit o reparație anevoioasă. Era, pentru mine, o chestiune de viață și de moarte. Apă de băut, abia dacă aveam pentru opt zile.

În prima noapte, deci, am adormit acolo, pe nisip, la mii de leghe depărtare de orice așezare omenească. Eram mai singur decât e naufragiatul pe o plută, în mijlocul oceanului. Așa că vă închipuiți uimirea mea când, deodată, în revărsat de zori, m-am pomenit că mă trezește un glăscior ciudat.